

og Arresthuus, eller i alt Fald har et, som i høi Grad trænger til Ombygning eller til at afløses af en ny Bygning, — naar man blot vil holde sig denne enkelte Side for Die, troer jeg, at det maa erkjendes, at her er Spørgsmaal om Anliggender, der mange Steder kunne antage saadanne Proportioner i oeconomist Henseende, at den Udjevning, som foreskrives i § 17 tredie Stykke, virkelig maa antages at kunne støde paa mange og bethdelige Vanstæligheder. Dersom det imidlertid maatte erkjendes, at Foranstaltningen vilde føre til stor Nytte, og at Ulempen kun vilde være aldeles forbigaaende og altsaa snart vilde glemmes i den derefter følgende lange Tid, da maatte man see at finde sig i disse Ulemper saa godt som muligt. Det maa imidlertid, troer jeg, ikke oversees, at de Anstalter, hvorom her er Tale, vedrøre Forhold, som kunne ventes i den nærmeste Fremtid at ville blive omordnede, og det vilde dog, forekommer det os, være lidet ønskeligt, om man nu stred til at foretage en Omordning af disse Forhold, en Omordning, som fra alle Sider erkjendes at være forbunden med store Ulemper, naar man da atter efter ganske saa Mars Forløb muligens skulde omordne Forholdene igjen. Jeg sigter naturligviis til, at det kan ventes i en nærmere Fremtid, at Jurisdictionforholdene ville blive aldeles omordnede her i Danmark. Det er jo navnlig meget sandsynligt, at vi ville faae færre Retskredsse, end vi nu have, og det kan ogsaa forudsees, at Begrænsningen for de forskellige Retskredsse kan blive ganske anderledes end den, der nu finder Sted. Det forekommer da Mindretallet i Udvalget, at det i alt Fald vilde være naturligt at udsætte den Omordning, hvorom der her er Spørgsmaal, indtil der foreligger en endelig Ordning af Retskredsene; ellers vilde man komme til at foretage en Omordning 2 Gange. En Omordning, som fra alle Sider er anerkjendt at være forbunden med store Ulemper, vil da om saa Mar maaffee vise sig at være ganske spildt. Jeg skal sige til, at naar der er Tale om Ud-

nævnelser af Retsvidner, synes det os, at der lader sig anføre fuldt saa Meget for at lade Sogneraadets Delegerede faae Indflydelse paa Valget af disse Personer, som der taler for at henlægge disse Valg til Amtsraadet. Af Amtsraadets Medlemmer vil mange Gange Fleertallet høre hjemme i andre Retskredsene, for hvis Vedkommende der maatte være Spørgsmaal om at vælge Retsvidner. Naar man seer hen til Forholdets egen Natur og Bestaafenhed, synes der saaledes heller ikke at være tilstrækkelig Grund til at gjøre den Forandring, at man henlægger Indflydelsen paa Valget af Retsvidner til Amtsraadet, og tager den fra Sogneforstanderskabets Udsendinge eller Repræsentanter. Ogsaa i denne Henseende gjælder, hvad jeg berørte med Hensyn til Thing- og Arresthuse m. v., nemlig at det er et af de Forhold, som i en nærmere Fremtid kan antages at blive ordnet paa en ganske anden Maade, og der er derfor ikke nogen Anledning til nu at stride til en Omordning. Men der er endnu en Omstændighed, som jeg maa gjøre opmærksom paa. Ved denne Sags 1ste Behandling tillod jeg mig at henlede Opmærksomheden paa, at Udkastets § 17 virkelig ikke i noget Tilfælde kunde vedblive at være ganske saaledes, som den var affattet; thi Retskredsene falde ingenlunde sammen med Amtsraadskredsene, og udgjøre ingenlunde altid Dele af en og samme Amtsraadskreds. Det er meget hyppigt Tilfældet, at Retskredsene høre ind under forskellige Amtsraadskredsse. Nu har vel Udvalget ved sit Forslag under Nr. 263 søgt at raade Bod paa denne Mangel i det oprindelige Udkasts § 17; men dette Forslag er ikke tilstrækkeligt til at afhjælpe Manglerne i alle Henseender. For det Første taler dette Forslag under Nr. 263 kun om Ligningen af Udgifter til Retsvidner, Thing- og Arresthuse, Tvangsarbejdsanstalter og deslige, og dette Forslag vilde altsaa, dersom det bliver vedtaget, vel fjerne Manglen, forsaavidt angaaer det andet Stykke i Lovudkastets § 17, men det kan ikke faae nogen Indflydelse med Hensyn